

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. S.10.0093.N

START PEOPLE nv, met zetel te 2000 Antwerpen, Frankrijklei 101,

eiseres,

vertegenwoordigd door mr. Johan Verbist, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1000 Brussel, Brederodestraat 13, waar de eiseres woonplaats kiest,

tegen

M. G.,

verweerster,

vertegenwoordigd door mr. Willy van Eeckhoutte, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 9051 Gent, Driekoningenstraat 3, waar de verweerster woonplaats kiest.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het arbeidshof te Antwerpen van 14 december 2009.

Afdelingsvoorzitter Robert Boes heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Ria Mortier heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eiseres voert in haar verzoekschrift een middel aan.

Geschonden wetsbepalingen

- *de artikelen 2, § 6, 5, 8, 14, 16 en 17 van de wet van 19 maart 1991 houdende bijzondere ontslagregeling voor de personeelsafgevaardigden in de ondernemingsraden en in de comités voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing van de werkplaatsen alsmede voor de kandidaat-personeelsafgevaardigden;*
- *voor zover als nodig de artikelen 6, 1128, 1131, 1133, 1134, 2044, 2045 en 2052 Burgerlijk Wetboek.*

Aangevochten beslissing

Het arbeidshof verklaart verweersters hoger beroep tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank en verweersters vordering tot betaling van de bij de artikelen 16 en 17 van de wet van 19 maart 1991 houdende bijzondere ontslagregeling voor de personeelsafgevaardigden in de ondernemingsraden en in de comités voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing van de werkplaatsen alsmede voor de kandidaat-personeelsafgevaardigden bedoelde vergoedingen gegrond en veroordeelt eiseres tot betaling van een vergoeding van 93.659,52 euro.

Het arbeidshof beslist aldus op volgende gronden (pag. 8-11 van het bestreden arrest):

“Uit het voorgaande volgt dat een grondwetsconforme interpretatie van de in het geding zijnde bepalingen ertoe leidt dat (verweerster) op het ogenblik dat zij werd ontslagen nog steeds de bijzondere bescherming van een gewezen kandidaat genoot.

(...)

Naar het oordeel van het arbeidshof rijst in eerste instantie de vraag of het gehele beschermingssysteem, dat verleend is aan de personeelsafgevaardigden en de kandidaat-personeelsafgevaardigden, al dan niet de openbare orde raakt.

Wetgeving die de wezenlijke belangen van de Staat of de gemeenschap betreft of die, in het privaatrecht, de juridische grondslagen vastlegt waarop de economische of morele orde van de samenleving berust, is van openbare orde (...).

Met zijn arrest van 4 september 1995 heeft het Hof van Cassatie geoordeeld dat de bijzondere bescherming verleend aan de personeelsafgevaardigden en de kandidaat-personeelsafgevaardigden in het algemeen belang werd ingesteld en aldus van openbare orde is (...).

Ook dit arbeidshof deelt die visie.

In een ander - recent - arrest overweegt het Hof van Cassatie: "(...) De omstandigheid dat de Wet Ontslagregeling Personeelsafgevaardigden van openbare orde is brengt niet mee dat de door de werkgever op regelmatige wijze gegeven opzegging, ter kennis gebracht gedurende de beschermingsperiodes bedoeld in de paragrafen 2 en 3 van artikel 2 van deze wet, nietig is, maar heeft tot gevolg dat de in de artikelen 16 en 17 van deze wet bepaalde vergoedingen verschuldigd zijn van zodra de arbeidsovereenkomst effectief ten einde komt ingevolge die opzegging van de werkgever."(...)

Het arbeidshof is evenwel van oordeel dat het Hof van Cassatie met voornoemde arresten enkel een uitspraak heeft gedaan over de juridische aard van de ontslagbeschermingsregeling op zich, doch niet over de juridische aard van de bepalingen die de omvang van de wettelijke beschermingsvergoedingen vastleggen (...)

Het arbeidshof kwalificeert de bepalingen die de bijzondere ontslagvergoedingen vastleggen, eens het vaststaat dat op die vergoedingen aanspraak kan worden gemaakt en dat zij individueel verworven zijn, als bepalingen van dwingend recht, nu zij op dat ogenblik louter private belangen beschermen en niet langer door het algemeen belang zijn ingegeven (...)

De omstandigheid dat het bijzonder beschermingssysteem van openbare orde is, heeft niet tot gevolg dat alle daaruit voortvloeiende rechten automatisch een openbare-orde-karakter met zich meedragen, aangezien het openbare-orde-karakter van een bepaling wordt gerechtvaardigd door de aard van de belangen die zij wil beschermen.

Het arbeidshof is van oordeel dat het feit dat een personeelsafgevaardigde niet geldig aan zijn ontslagbescherming kan verzaken, omdat deze wettelijke bescherming in het algemeen belang werd ingesteld en daardoor de openbare orde raakt, nochtans niet verhindert dat hij rechtsgeldig afstand kan doen van de vergoeding vanaf het ogenblik dat hij werd ontslagen en het vast staat dat zijn rechten op deze vergoeding definitief verworven zijn en deel uitmaken van zijn vermogen.

Vanaf dan kan het recht op die vergoeding aangezien worden als voortvloeiend uit een wetsbepaling die niet langer van openbare orde is, maar van dwingend recht ter bescherming van particuliere belangen.(...)

Een wettelijke bepaling van dwingend recht verhindert dat de toepasselijkheid van het recht dat uit die bepaling voortvloeit, kan worden uitgesloten zolang die bepaling niet opgehouden heeft dwingend te zijn ten behoeve van de begunstigde.(...)

De vraag rijst echter op welk tijdstip die bepaling opgehouden heeft dwingend te zijn te behoeve van de begunstigde en het vast staat dat de bijzondere beschermingsvergoeding definitief verworven is en deel uitmaakt van het vermogen van de werknemer.

(...)

Naar het oordeel van het arbeidshof volgt uit voornoemde bepalingen dat de in artikel 17 bedoelde vergoeding die de werkgever verschuldigd is wegens een onregelmatige beëindiging in de zin van artikel 14, eerste gedachtestreepje, door de werknemer slechts definitief verworven is wanneer het vaststaat dat hij niet zal gereïntegreerd worden, hetzij omdat geen reïntegratie gevraagd is binnen de in artikel 14 voorziene termijn, hetzij omdat de werkgever een tijdig gevraagde reïntegratie niet tijdig aanvaardt, hetzij omdat de werkgever binnen de termijn waarbinnen de reïntegratie kan worden gevraagd reeds uitdrukkelijk de wil heeft geuit niet tot reïntegratie te zullen overgaan.

De procedure tot reïntegratie is er in eerste instantie immers op gericht om, ingeval van een ontslag in strijd met de bijzondere voorschriften van de Wet Ontslagregeling Personeelsafgevaardigden, de werknemers-personeelsafgevaardigden nog de mogelijkheid te bieden om hun mandaat opnieuw te laten opnemen en hen in de gelegenheid te stellen hun opdracht in de onderneming verder te laten vervullen.

Het arbeidshof stelt vast dat, in chronologische volgorde, het volgende zich heeft voorgedaan:

- (de verweerster) heeft op 2 oktober 2003 ontslag genomen uit haar mandaat in de ondernemingsraad en in het comité voor bescherming en preventie op het werk;*
- (de verweerster) werd vervolgens door (de eiseres) ontslagen;*
- onmiddellijk daaropvolgend werd een overeenkomst gesloten in dewelke (de verweerster) afstand heeft gedaan van de vergoeding die op grond van de Wet Ontslagregeling Personeelsafgevaardigden verschuldigd was;*
- (de verweerster) en haar vakorganisatie hebben binnen een termijn van dertig dagen volgend op de beëindiging zonder opzegging, namelijk op 16 oktober 2003, bij aangetekende brief een verzoek tot reïntegratie ingediend, wat door (de eiseres) op 7 oktober 2003 werd geweigerd.*

De afstand van de bijzondere beschermingsvergoeding werd derhalve gedaan op een tijdstip waarop die vergoeding nog niet definitief en onherroepelijk verworven was en nog geen deel uitmaakte van het vermogen van (de verweerster), zodat die afstand niet regelmatig werd gedaan.

(De verweerster) kan dan ook aanspraak maken op de betaling van de haar toekomende bijzondere ontslagvergoeding die, ingevolge het onregelmatig ontslag zoals bedoeld in

artikel 2, § 1, 1°, Wet Ontslagregeling Personeelsafgevaardigden, verworven was en waaraan zij niet regelmatig heeft verzaakt.

(De eiseres) is bijgevolg gehouden tot betaling van de door (de verweerster) in haar laatste conclusie herleide vergoeding van 93.659,52 euro, waarvan de becijfering niet langer wordt betwist.”

Grievén

Eerste onderdeel

Artikel 2 van de wet van 19 maart 1991 houdende bijzondere ontslagregeling voor de personeelsafgevaardigden in de ondernemingsraden en in de comités voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing van de werkplaatsen alsmede voor de kandidaat-personeelsafgevaardigden bepaalt dat de werknemer geen ontslagbescherming geniet, ingeval een einde aan de arbeidsovereenkomst wordt gemaakt in onderlinge toestemming. Overeenkomstig artikel 5 van de wet begint een onderhandelingsperiode van vijf werkdagen de derde werkdag na de dag waarop de bij artikel 4 van de wet bedoelde aangetekende brieven werden verzonden, en legt de voorzitter een nieuwe rechtsdag vast die onmiddellijk na de onderhandelingsperiode valt en waarop hij de partijen tracht te verzoenen. Indien een akkoord bereikt wordt, legt de voorzitter de bepalingen hiervan vast in het proces-verbaal dat hij opmaakt en de uitgifte wordt bekleed met het formulier van tenuitvoerlegging. Artikel 8 van de wet bepaalt dat, als de zaak toch aanhangig wordt gemaakt, zij bij de eerstvolgende nuttige zitting wordt ingeleid en in behandeling genomen teneinde de partijen te verzoenen. Indien de partijen niet verzoend kunnen worden, maakt de voorzitter hiervan melding in de beschikking die hij dezelfde dag neemt en waarbij hij de zaak naar een kamer van de rechtbank verwijst.

Hoewel de bij de wet van 19 maart 1991 ingestelde regeling inzake de bescherming van de personeelsafgevaardigden van openbare orde is, blijkt uit die wetsbepalingen dat de wetgever zelf in beginsel een verzoening of een akkoord tussen de partijen vooropstelt in het geval van een ontslag om een dringende reden van een personeelsafgevaardigde. Het stemt met de wil van de wetgever overeen dat de partijen zelf een oplossing bereiken veeleer dan hun geschil door de rechter te laten beslechten. Partijen kunnen overeenkomstig de wet van 19 maart 1991 bijgevolg daartoe rechtsgeldig een overeenkomst, onder meer een dading, sluiten of bijvoorbeeld afstand doen van de ontslagbeschermingsvergoeding waarop zij mogelijkerwijze overeenkomstig die wet aanspraak kunnen maken. Uit de artikelen 2, 5 en 8 van de wet volgt dat zij die overeenkomst kunnen sluiten of die afstand kunnen doen, vooraleer de betrokken personeelsafgevaardigde het recht op een gevorderde ontslagbeschermingsvergoeding effectief heeft verworven.

De eiseres voerde in haar appelconclusie op omstandige wijze aan dat de verweerster rechtsgeldig afstand had gedaan van haar bescherming of minstens van haar recht op de beschermingsvergoeding.

Het arbeidshof overweegt evenwel dat een personeelsafgevaardigde slechts rechtsgeldig afstand kan doen van de ontslagbeschermingsvergoeding vanaf het ogenblik dat hij is ontslagen en het vaststaat dat zijn rechten op deze vergoeding definitief verworven zijn en deel uitmaken van zijn vermogen en dat de ontslagbeschermingsvergoeding slechts definitief verworven is door de personeelsafgevaardigde, wanneer het vaststaat dat hij niet zal worden gereïntegreerd.

Het arbeidshof beslist vervolgens dat verweerster aanspraak kan maken op de ontslagbeschermingsvergoeding op grond van de vaststelling dat verweerster in een overeenkomst tussen partijen afstand deed van de ontslagbeschermingsvergoeding, nadat zij was ontslagen door eiseres, maar op een tijdstip waarop die vergoeding volgens het arbeidshof nog niet definitief en onherroepelijk verworven was en nog geen deel uitmaakte van verweersters vermogen.

De appelrechters schenden derhalve de artikelen 2, § 6, 5 en 8 van de wet van 19 maart 1991 houdende bijzondere ontslagregeling voor de personeelsafgevaardigden in de ondernemingsraden en in de comités voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing van de werkplaatsen alsmede voor de kandidaat-personeelsafgevaardigden en de artikelen 6, 1128, 1131, 1133, 1134, 2044, 2045 en 2052 van het Burgerlijk Wetboek door te overwegen dat de personeelsafgevaardigde niet rechtsgeldig afstand kan doen van de bij artikel 17 van de wet bedoelde vergoeding vooraleer vaststaat dat hij niet zal gereïntegreerd worden en bijgevolg zijn rechten op de beschermingsvergoeding definitief heeft verworven. Het arbeidshof beslist bijgevolg ook niet naar recht dat verweerster aanspraak kan maken op de betaling van de bijzondere ontslagbeschermingsvergoeding op grond dat verweerster afstand van die vergoeding heeft gedaan op een tijdstip waarop die vergoeding volgens het arbeidshof nog niet definitief en onherroepelijk was verworven door verweerster (schending van alle in het middel ingeroepen wetsbepalingen).

Tweede onderdeel

Overeenkomstig artikel 14 van de wet van 19 maart 1991 houdende bijzondere ontslagregeling voor de personeelsafgevaardigden in de ondernemingsraden en in de comités voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing van de werkplaatsen alsmede voor de kandidaat-personeelsafgevaardigden kan de werknemer, wanneer de werkgever een einde maakt aan de overeenkomst zonder de bij de wet bedoelde procedures na te leven, zijn reïntegratie vragen bij een ter post aangetekende brief binnen dertig dagen volgend op de datum van de beëindiging van de arbeidsovereenkomst zonder opzegging. Bij beëindiging van de arbeidsovereenkomst als bedoeld in artikel 14, moet de werkgever, die de werknemer reïntegreert, het gederfde loon uitbetalen (art. 15 Wet Ontslagregeling Personeelsafgevaardigden). Wordt de gevraagde reïntegratie door de werkgever niet aanvaard binnen dertig dagen na de dag waarop het verzoek hem bij een ter post aangetekende brief werd gezonden, dan verplicht artikel 17 van de wet deze werkgever aan de werknemer de bij artikel 16 van de wet bedoelde vergoeding te betalen, evenals het loon voor het nog resterende gedeelte van de periode tot het einde van het mandaat

van de leden die het personeel vertegenwoordigen bij de verkiezingen waarvoor hij kandidaat is geweest.

Indien de ontslagen personeelsafgevaardigde een verzoek tot reïntegratie indient, ontslaat de wet van 19 maart 1991 de werkgever slechts van de betaling van de bij artikel 17 van de wet bedoelde vergoeding, indien de werkgever tijdig ingaat op dit verzoek. De wetgever verplicht de werknemer echter niet om een verzoek tot reïntegratie tot de werkgever te richten. Bijgevolg ontstaat het recht op de bijzondere ontslagvergoeding op het ogenblik dat de personeelsafgevaardigde zonder naleving van de bij de wet bedoelde procedures wordt ontslagen, weze het onder de ontbindende voorwaarde dat een verzoek om reïntegratie wordt ingediend en tijdig wordt aanvaard.

Het arbeidshof stelt in uitdrukkelijke bewoordingen vast dat verweerster door eiseres werd ontslagen en pas daaropvolgend in een overeenkomst tussen partijen afstand heeft gedaan van de ontslagbeschermingsvergoeding. Het arbeidshof overweegt echter dat de bij artikel 17 van de wet bedoelde vergoeding slechts definitief door de werknemer verworven is, wanneer het vaststaat dat hij niet zal gereïntegreerd worden en beslist dat de door verweerster gedane afstand niet rechtsgeldig was, omdat deze werd gedaan op een tijdstip waarop de ontslagbeschermingsvergoeding nog niet definitief verworven was.

Het arbeidshof beslist niet naar recht dat verweerster nog geen recht op de ontslagbeschermingsvergoeding heeft verworven, vermits de appelrechters vaststellen dat eiseres verweersters reïntegratie heeft geweigerd en aldus vaststellen dat de ontbindende voorwaarde waaronder verweersters recht op de bijzondere ontslagvergoeding is ontstaan, zich niet heeft verwezenlijkt.

De appelrechters schenden derhalve de artikelen 14, 16 en 17 van de wet van 19 maart 1991 houdende bijzondere ontslagregeling voor de personeelsafgevaardigden in de ondernemingsraden en in de comités voor veiligheid, gezondheid en verfraaiing van de werkplaatsen alsmede voor de kandidaat-personeelsafgevaardigden en de artikelen 6, 1128, 1131, 1133, 1134, 2044, 2045 en 2052 van het Burgerlijk Wetboek door te overwegen dat de personeelsafgevaardigde niet rechtsgeldig afstand kan doen van de bij artikel 17 van de wet bedoelde vergoeding vooraleer vaststaat dat hij niet zal gereïntegreerd worden. Het arbeidshof beslist bijgevolg ook niet naar recht dat verweerster aanspraak kan maken op de betaling van de bijzondere ontslagbeschermingsvergoeding, op grond dat verweerster afstand van die vergoeding heeft gedaan op een tijdstip waarop eiseres verweerster reeds had ontslagen, maar verweersters reïntegratie nog niet had geweigerd (schending van alle in het middel ingeroepen wetsbepalingen).

Derde onderdeel

Het recht op de bijzondere ontslagbeschermingsvergoeding van een ontslagen personeelsafgevaardigde vloeit voort uit een wetsbepaling van dwingend recht. Bijgevolg kan van het recht op deze vergoeding afstand worden gedaan, wanneer de betrokken werknemer zich niet meer in een band van ondergeschiktheid bevindt ten opzichte van

zijn werkgever, dat wil zeggen in ieder geval op het ogenblik waarop de arbeidsovereenkomst tussen partijen is beëindigd.

Het arbeidshof stelt in uitdrukkelijke bewoordingen vast dat verweerster door eiseres werd ontslagen en pas daaropvolgend in een overeenkomst tussen partijen afstand heeft gedaan van de ontslagbeschermingsvergoeding.

Het arbeidshof beslist derhalve niet naar recht dat verweerster niet rechtsgeldig heeft verzaakt aan de bijzondere ontslagbeschermingsvergoeding, hoewel de appelrechters vaststellen dat verweerster die afstand heeft gedaan na de beëindiging van de arbeidsovereenkomst door eiseres (schending van de artikelen 6, 1128, 1131, 1133, 1134, 2044, 2045 en 2052 van het Burgerlijk Wetboek). Het arbeidshof beslist bijgevolg ook niet naar recht dat verweerster aanspraak kan maken op de betaling van de bijzondere ontslagbeschermingsvergoeding op grond dat verweerster afstand van die vergoeding heeft gedaan op een tijdstip waarop die vergoeding volgens het arbeidshof nog niet definitief en onherroepelijk was verworven door verweerster (schending van alle in het middel ingeroepen wetsbepalingen).

III. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

Eerste onderdeel

1. De bij de Wet Ontslagregeling Personeelsafgevaardigden bepaalde bijzondere bescherming tegen ontslag voor de personeelsafgevaardigden in de ondernemingsraden en in de comités voor bescherming en preventie op het werk, alsmede voor de kandidaat-personeelsafgevaardigden, heeft tot doel, enerzijds, aan de personeelsafgevaardigden de gelegenheid te geven hun opdracht in de onderneming uit te oefenen, en, anderzijds, de volledige vrijheid van de werknemers te waarborgen om zich kandidaat te stellen teneinde die opdracht uit te oefenen.

Die bescherming, waartoe de in artikel 14 van deze wet bepaalde mogelijkheid tot reïntegratie in de onderneming behoort, is in het algemeen belang ingevoerd en raakt dienvolgens de openbare orde.

2. De artikelen 2, § 6, derde en zesde gedachtestreepje, 5, § 3, tweede lid, en 8, eerste lid, Wet Ontslagregeling Personeelsafgevaardigden, waarin gevallen zijn bepaald waarin de arbeidsovereenkomst van een beschermde werknemer met

diens akkoord op een andere wijze dan bepaald in artikel 2, § 1, kan worden beëindigd en de bescherming ten einde komt, moeten strikt geïnterpreteerd worden en houden geenszins in dat de beschermde werknemer te allen tijde afstand kan doen van de door deze wet verleende bescherming.

3. Het openbare-orde-karakter van de wettelijke ontslagbescherming heeft niet tot gevolg dat alle uit die bescherming voortvloeiende rechten de openbare orde raken en niet vatbaar zijn voor afstand door de beschermde werknemer.

Van zodra de werkgever de ontslagprocedure niet heeft nageleefd en de tot de ontslagbescherming behorende mogelijke reïntegratie van de beschermde werknemer in de onderneming binnen de in de wet bepaalde termijnen niet meer kan worden gevraagd of niet is ingewilligd en derhalve de ontslagbescherming niet haar doel heeft bereikt, worden door de in de artikelen 16 en 17 Wet Ontslagregeling Personeelsafgevaardigden bepaalde ontslagvergoedingen nog slechts de particuliere belangen van de ontslagen werknemer beschermd.

Hieruit volgt dat de ontslagen beschermde werknemer vanaf dan zijn recht op de ontslagvergoeding definitief verworven heeft en ervan afstand kan doen.

Het onderdeel dat op een andere rechtsopvatting berust, faalt naar recht.

Tweede onderdeel

4. Krachtens artikel 17, § 1, Wet Ontslagregeling Personeelsafgevaardigden moet, wanneer de werknemer of de werknemersorganisatie die zijn kandidatuur heeft voorgedragen, zijn reïntegratie binnen de in artikel 14 vastgestelde termijnen heeft aangevraagd en deze door de werkgever niet werd aanvaard binnen dertig dagen na de dag waarop het verzoek hem bij een ter post aangetekende brief werd gezonden, de werkgever aan de werknemer de bij artikel 16 bedoelde vergoeding betalen, evenals het loon voor het nog resterende gedeelte van de periode tot het einde van het mandaat van de leden die het personeel vertegenwoordigen bij de verkiezingen waarvoor hij kandidaat is geweest.

5. Deze wetsbepaling houdt geen ontbindende voorwaarde in, maar stelt een vereiste voor de opeisbaarheid van de beschermingsvergoeding.

Het onderdeel dat van een andere rechtsopvatting uitgaat, faalt naar recht.

Derde onderdeel

6. De beëindiging van de arbeidsovereenkomst ingevolge het door de werkgever aan de beschermde werknemer gegeven ontslag doet de band van ondergeschiktheid verdwijnen, wat de werknemer dan toelaat rechtsgeldig afstand te doen van zijn op dat ogenblik verworven rechten, spruitende uit de arbeidsovereenkomst.

De onregelmatige beëindiging van de arbeidsovereenkomst van een personeelsafgevaardigde verleent deze werknemer evenwel nog niet de mogelijkheid om onmiddellijk nadien afstand te doen van de beschermingsvergoeding, vermits deze vergoeding op dat ogenblik nog niet verworven is maar slechts verworven wordt vanaf het ogenblik dat vaststaat dat hij binnen de gestelde termijnen niet in de onderneming zal gereïntegreerd worden.

Het onderdeel faalt naar recht.

Dictum

Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

Veroordeelt de eiseres in de kosten.

Bepaalt de kosten voor de eiseres op de som van 450,64 euro en voor de verweerster op de som van 292,83 euro.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit afdelingsvoorzitter Robert Boes, als voorzitter, en de raadsheren Eric Dirix, Beatrijs Deconinck, Koen Mestdagh en Geert Jocqué, en in openbare rechtszitting van 16 mei 2011 uitgesproken door afdelingsvoorzitter Robert Boes,

in aanwezigheid van advocaat-generaal Ria Mortier, met bijstand van
afgevaardigd griffier Veerle Baeyens.

V. Baeyens

G. Jocqué

K. Mestdagh

B. Deconinck

E. Dirix

R. Boes